

Ak, Jedvīga...

Dédēlē tonkē pabūno kaimē.
Gal ēiškau drauga, vo gal – ē laimēs.
Tad spiejo vēsus tēn pamatītē,
Katrēi nepaslenk sosētvarķītē.

Stuov pri mēškalē vēina suodība.
Šeimininkau tēn puonē Jedvīga.
No, aš nuorietiuo anā sakītē,
Ka rēktom geriau sosētvarķītē.

Ana daugiausē šuok ē dainiou,
Bet sava truobuos nepasēšlou.
Sojauktas luovas, vēdou – tēp truoškē,
Līg kertie būtom vēitelē vuožkā.

Vēsor – viedralē, smērdou bliūdalē,
Toštēs botelkas, kriavē krieslalē;
Je iš po žiemiu biosos atrūktom –
Vértovie galva tékrā nutrūktom.

Vo jau torielku ont stala – krūvas.
Pri anū vapsas, šūdmosēs grūdas.
Vākā – apskrēndē, baisē apskorē,
Vēins – be žekieliu, kēts – be keporēs...

Kumet tvarkīsīs, je rēk išgertē?
Nier kada verptē, nier kada nertē.
Imk, Jedvīgelē, šlouta beržēnē,
Šlouk laukon šiokšlēs ē ton degtēnē.